

Összegzés-élménybeszámoló

Nem túlzás azt állítanom, hogy eddigi életem legboldogabb hónapját töltöttem Németországban. Az első és másodig repülésemet is az Erasmusnak köszönhetem, ami magában is egy elképesztően csodálatos élmény volt. Nagyon jó csapattal voltam. A végére mindenkivel összebarátkoztam. Mikor megérkeztünk, nem hittem el, hogy tényleg itt vagyok. A szállásunk nem volt tökéletes, de azt is megszerettem. Kicsit messze voltunk a várostól, így sokat kellett gyalogolnunk. Az első 2-3 nap nehezebb volt nekem, mivel meg kellett szoknom az új helyet, a szobámat, a környezetet és az ágyamat.

Az érkezésünk napján már volt is alkalmunk találkozni a főnökünkkel. Röviden ismertette az elkövetkezendő napok menetrendjét. Még aznap átadta nekünk a munkaruhánkat. Nem igazán örültem az egyenruhának, kicsit nagy is volt rám, de a végére egészen hozzám nőtt. Nagyon izgatott voltam, hogy milyen is a főnökünk, hogy szigorú-e vagy nem. Szerencsére az izgalmam hamar elszállt, mivel Herr Capar egy nagyon kedves, aranyos és jó fej úriember. Már az első beszélgetésnél látszott, hogy nem egy harapós és szigorú főnök. Nagyon szépen és tisztán beszélt németül annak ellenére, hogy török nemzetiségű. Még aznap este megkaptuk a heti munkabeosztásunkat, miszerint én azon a héten délutános voltam. Örültem neki, mert így volt időm egy kicsit beszélgetni azzal, aki délelőtt dolgozott, hogy milyen volt a munka. Ideges voltam a munkakezdés előtt, mivel nem tudtam, hogy mi lesz a feladatom és, hogy milyenek a többi dolgozók. Kezdetben meg voltam szeppenve és nem nagyon mertem szólni. Szerencsére ez hamar eloldódott bennem, mivel mindenki nagyon kedves és közvetlen volt velünk. Mikor megtudtam, hogy mégis mi lesz a feladatunk egy kicsit megijedtem, mivel még soha nem végeztem hasonló munkát. Herr Capar szerencsére hamar meg tudott nyugtatni. Elmondta, hogy a feladatunk nem lesz majd nehéz, de annál változatosabb. Ezzel nagyon megnyugtatót. Megmutatták nekünk az étteremrészeket és a konyhát. A köszöntésünk után Herr Capar már el is kezdte a tanításunkat. Már az első munkanapomon volt alkalmam a vendégek között dolgoznom. Az első hetem egy kicsit izgatottan telt, de egészen hamar belelendültem a feladatba. A második héten szintén délutános voltam, aminek nem igazán örültem. Ki akartam már próbálni a délelőttös műszakot. A második hét már jobban ment. Már az étterem egy kis részét egyedül vittem, aminek nagyon örültem, hiszen ezek szerint jól csináltam a munkámat és rám mertek bízni egy kis részt. Eljött az idő, amikor a délelőttös műszakban voltam. Hát, lényegesen másabb, mint a délutános. Nekem rosszabb volt.. A kollégák sem voltak olyan nyitottak és kedvesek, mint a délutánosba, szóval nekem az utolsó hetem a munka

szempontjából eléggé rossz volt. A délutános műszakban a dolgozókkal eléggé jó viszonyunk lett. Közelebbről is megismertük egymást és volt olyan, hogy műszak után még maradtunk egy kicsit beszélgetni. Voltak olyan napjaim, amikor nagyon vártam, hogy leteljen a munkaidőm és folyton az órát néztem. Amikor láttam, hogy már csak 1-2óra van hátra akkor nagyon fellélegeztem. Viszont voltak olyan napjaim is, és ebből több volt, amikor szinte nem is figyeltem az órát, csupán azt vettem észre, hogy véget ért a munkaidőm és mondták, hogy mehetünk. Ebben a négy hétben nagyon sokat fejlődtem és sok tapasztalatot szereztem. Amikor már csak egy hét volt hátra egy kicsit elszomorodtam. Nagyon megszerettem a munkát, a dolgozókat és a főnökömet. Nagyon segítőkészek voltak mindig mindenben. Az utolsó napok voltak a legjobbak és a legrosszabbak is egyben. Örültem, hogy már nemsokára otthon lehetek a szeretteimmel és a barátaimmal, viszont nagyon el voltam keseredve. Nagyon hozzám nőtt a hely és az emberek. Már az utolsó napokban azon gondolkodtam, hogy milyen furcsa lesz, hogy már nem abban a szobában ébredek fel és nem lesznek ott a többiek. Szerencsére nagyon jól kijöttünk egymással mindannyian. Sokat beszélgettünk. A kirándulások nagyon jól sikerültek. Nekem a vidámpark tetszett a legjobban. Nagyon féltem mielőtt felültem a hullámvasutakra, mivel még nem voltam ezelőtt. Felejthetetlen élmény volt számomra, ahogy a többi kirándulás is. Mind nagyon jól sikerült. Az esték is nagyon jól teltek. A délelőtti műszak mindig megvárta még a délutános haza nem ér. Közösen beszélgettünk, kártyáztunk, megbeszéltük az aznapi történeteket. Voltak nehéz napjaim, amikor eléggé nagy volt a honvágyam, de mindig segítettek nekem a többiek és ez fordítva is így volt. A búcsú nagyon nehéz volt, de úgy érzem, hogy még visszafogok jönni, ugyanis Herr Capar egy nagy ajánlatot tett nekem, amit valószínűleg el fogok fogadni és a következő nyártól az időm nagy részét Németországban fogom tölteni. Ez az ajánlat segített nekem abban, hogy tudjam, hogy mi lesz velem az érettségi után. Egy felejthetetlen élmény volt számomra ez a négy hét, rengeteg élményt és tapasztalatot gyűjtöttem, amit majd hasznosítani is fogok a jövőben.

Gyetvai Adrienn

12. B osztályos tanuló